Kim jest wojownik światła ?
Droga wojownika światła jest jedną z dwóch podstawowych dróg rozwoju w formie ludzkiej, który przebiega na dwa sposoby zależnie od przejawiania duszy i wynikającego z tego zwykle opowiadania się za jedną z podstawowych kwestii życiowej : mieć czy być ?

Rozwój ewolucyjny , który można określić drogą egoisty, ze względu na identyfikacje z ego osobowym i stopniowe odkrywanie duchowej natury to droga typowa zorientowana na "mieć". Droga idealistycznego stawiania na "być", na rozwój duchowy, to droga istot mających jeszcze pamięć i świadomość mocy , miłości i mądrości, wartości duchowych, ale uczących się z różnym skutkiem przejawiać je w świecie materialnym , to jest właściwa droga wojownika światła .

Droga wojownika jako droga rozwoju duchowego istniała w większości starożytnych kultur i dotyczyła nauki życia i przejawiania mocy i mądrości światła w materii poprzez walkę, ale nie z innymi tylko jako nauke , że życie tu opiera się na walce światła z ciemnością , i polegała na ćwiczeniu się w doskonałości w życiu ziemskim : opanowywaniu swoich słabości, emocji, iluzji w walce światła z ciemnością w sobie. Wojownik światła tym różni się od ideału rycestwa średniowiecznego , że rozumie walkę na poziomie wewnętrznym, czyli w swoim umyśle oraz to, że walczy i żyje dla swojego dobra , a potem dla dobra innych i świata.

Wojownika cechuje więc nie wojowanie, wygrywanie czy werwa i przebojowość jak sie męskim i czasem żeńskim, zwykle zakompleksionym wojusom wydaje, nie realizowanie jakichś cudzych społecznych zasad, moralności , czy zorganizowanej religijności, jak się egoistom i konformistom zdaje , ani też buntownicze rozrabianie pseudowojowników.
Prawdziwego wojownika niepasjonuje więc walka z innymi, ani pastwienie się , ani wygrywanie , ani gonienie za sukcesami, ani też sprawdzanie siebie , lecz uwalnianie się od tych skłonności w sobie podobnie jak od skłonnościami do wszelkiej agresji, destrukcji , uleganiu własnej próżności , emocjom, złu , słabości i kompromisom.

Wojownik to ktoś posiadający i przestrzegający kodeks, dla własnego dobra i dla dobra świata , ale wyłącznie swój własny kodeks oparty jednak zawsze na wartościach duchowych : dobru, mądrości i miłości i szacunku wolności. Kodeks to przestrzeganie zasad duchowych realizowanych w rzeczywistości materialnej ziemskiej szkoły. Droga wojownika jest to więc samodoskonalenie , rozwój przejawiania światła w sobie poprzez własne wolne i prawe staranie . Wojownik odkrywa kodeks i jego potrzebę oraz sens przestrzegania go w sobie , w swoim sercu, dla siebie, dla swego dobra .

Wojownika światła cechuje bezkompromisowe trzymanie się zasad dobra , światła , nieagresji , pokoju i prawdy , ale nie jak deski ratunkowej , ani też nie jako uważania się za lepszego, a w prawdziwej wolności od kierowania się intencją lęków , obaw, rywalizacji i oszukiwania się.
Podstawą dla wojownika jest wolność i światło , odwaga i prawda , pokój i dobro.
Wojownika cechuje luz , opanowanie i spokój , gotowość i czujność, pewność.
Bycie wojownikiem światła to kierowanie się dobrem , wolnością , światłem, prawdą i pokojem.
To kierowanie się sercem , mądrością i intuicją , to stawianie na wiarę , miłość i ufność.

Wojownik to bezkompromisowy idealista upatrujący w wolnym, samodzielnym i prawym rozwoju swego

ducha w ziemskiej szkole własne dobro i dobro świata i oto walczący. Bycie wojownikiem oznacza dojrzałość duchową czyli poziom świadomości i intencji ponad poziomem ego bez negacji siebie i swoich interesów. Wojownik światła kocha światło i potrafi poświęcać swój czas i energie dla tworzenia Dobra. Wojownik pasjonuje się grą w życie czyli odkrywanie i urzeczywistnianie swej prawdziwej istoty i przestrzega zasad czyli praw natury , życia i kreacji.

Wojownikiem nie musi być więc ani ktoś ekspansywny , strasznie męski , przebojowy czy wielce znaczący. Wojownikiem może być subtelna , drobna kobieta mająca własne zasady moralne, duchowe, oparte na własnej wewnętrznej dyscyplinie, podążająca własną drogą opartą na Świetle. Siłą wojownika jest więc hart ducha , wiara i pewność , odwaga z tego wynikająca oraz konsekwencja i determinacja. Wyznacznikiem wojownika jest dojrzałość duchowa , bo miłość można przejawiać będąc infantylnym mieszczuchem , ale czy jest się wtedy wolnym ? Cechą wojownika jest trzymanie się swoich zasad, ale i też ciągłe odkrywanie , ciągły rozwój i poznawanie.

Wojownik to ktoś rozwijający i posiadający wewnętrzną moc w sposób godny , wolny i prawy , własną odwagą i staraniem bez wykorzystywania innych, bez oszukiwania , bez kompromisów . Ktoś odważnie trzymający się zasad dobra i światła, prawdy i mądrości , kierujący się motywacjami świadomymi , pozytywnymi i odpowiedzialnymi, mądrymi potrzebami i intencjami duszy i pragnieniami doświadczania wspaniałości życia. Wojownik światła to Idealista w dobrym słowa tego znaczeniu czyli bez ucieczki od rzeczywistości w której żyje i bez naiwności wobec praw natury , zasad życia ziemskiego.

Wojownika pasjonuje gra o Światło gdyż pasjonuje go życie w jego całej pełni, jednak gra oparta na strategii walki dobra ze złem, pasji przygody, realnego doświadczania prawdziwego życia wszystkimi zmysłami podporządkowanymi miłości , zachwytowi do genialności i wspaniałości tego życia , świata i całego stworzenia. Wojownik żyje więc pasją , zachwytem i miłością do wszechświata i wszystkich istot , radością i wdzięcznością do stwórcy za życie jak też wdzięcznoscią do mistrzów i nauczycieli , którymi może byc każda napotkana istota.

Wojownika cechuje hart ducha , którego nie da się ostatecznie złamać w przeciwieństwie do egoisty , będącego właśnie złamanym i pogodzenym z tym. Wojownik nigdy nie ulega świadomie, ani marchewce , ani kijkowi jako konieczności choć rozumie , że taka jest natura umysłu i to wykorzystuje . I nawet jeśli da się oszukać siłom ciemności to zawsze wraca do swej bezkompromisowości wykorzystując to do nauki życia w tym świecie.

Odwrotnością drogi wojownika jest droga pozbawiona wszelkich zasad , oparta na oszustwie, manipulacjach , spryciarstwie dla samego li tylko przeżycia i wygody. To droga zniewolonego , wystraszonego tchórza oparta na zwątpieniu, lęku , uleganiu świadomie złu , ciemnej stronie mocy w przekonaniu potrzeby obrony siebie tymi sposobami. To egoistyczna , niedojrzała duchowo , ziemska droga oparta na życiu w iluzji ego i wszelkich jego ułomnościach i identyfikowaniu się z nimi oraz na zwierzęcych wyobrażeniach o konieczności drapieżnej walki o byt ładnie opakowanych w społecznych normach moralności , zasadach, przekonaniach i wierzeniach .

Wojownik światła nie jest chodzącym ideałem, doświadcza wielu upadków i zna ich smak , ale nie robi z tego tragedii i nie traci wiary i nadzieji. Wojownik w swych wolnych poszukiwaniach i odkrywaniu siebie bywa nieraz pocieszny , nieraz wygląda na szalonego , na dobrego naiwnego prostaczka, ale zawsze jest szczery i autentyczny, wzniosły i przekonujący swym przykładem, wzbudzający nie tylko śmiech , radość ale zachwyt , entuzjazm i zaufanie. Wojownik zaraża swą pasją , żarem serca dlatego jest też uznawany za niebezpiecznego dla zorganizowanych społeczności.

Droga egoisty natomiast to droga mieszczańskich słabości , kompleksów , kapitulacji , buntu nieświadomego , życia wiarą w potrzeby kompromisów , uległości i życia zniewoleniem i wynikającym z niego fałszem , oszustwem, zakłamaniem i zdradą i samooszukiwaniem . To droga niewolnika własnych słabości na czele z lękiem przed prawdą, bólem , śmiercią . Droga życia w ułudzie swego sukcesiartwa, samczego męstwa, kobiecej wyższości i niedojrzałej miłości i gonienia za atrakcjami. To przekonanie o byciu złym z natury i konieczności bycia kontrolowanym zakazami.

Droga egoisty to ludzka droga ewolucyjna , oraz tych istot za świata duchowego, tak zagubionych , że uznających się za upadłych i niemających odwagi i siły do przyznania sie i uporania z tym, żyjących buntowniczą zabawą w przyjemności , nierozumiejących swej wolności spełniających się poprzez realizacje swych kompleksów, urazów, próżności i podnoszenie jakości zabawy również poprzez zauważenie korzyści i przyjemności w skutkach rozwoju duchowego do którego podchodzą z egoistycznymi motywacjami podobnie interesownie i warunkowo jak do miłości .

Wojownik to ktoś rozumiejący najwyższą jakość życia opartego na świetle i wolności jako wyższą od opartej na zasadzie przyjemności, ale oczywiście zgodnego z zasadą przyjemności.
Droga wojownika to poprostu droga dojrzałości duchowej , choć nie zawsze życiowej i świadomościowej , jednak to wolność od buntu niedojrzałych egoistów bawiących się w życie jak małe dzieci realizujące swoje kompleksy na czele z kompleksem męskości i kobiecości i trzymających się razem jak przerażone zwierzątka stadne i nazywających to miłością.

Bronią wojownika jest cisza i spokój , medytacja, ale medytacja idealistyczna , dla dobra, piękna , wzniosłości i chwały niebios. Droga egoisty w końcu też prowadzi do odkrycia korzyści płynących z medytacji, jednak takie intencje egoistyczne to ciągle jest życie buntem i zniewoleniem i robieniem parodii z rozwoju duchowego , który z założenia opiera się na czystych, idealistycznych pobudkach , czyli na wolności od wszelkich pragnień poza życiem światłem.

Wojownikiem można się stać wyłącznie poprzez samodzielne poszukiwania duchowe oparte na szczerych intecjach odkrycia prawdy bez szukania w tym korzyści, prawdy wolnej od tego co osobiście i ogólnie znanej i odkrycie tego w sobie . Droga wojownika wynika ze świadomości, że życie tutaj to walka światła z ciemnością. Wojownik światła żyje dla osiągnięcia wolności i doskonałości duchowej tutaj i zrealizowania potęgi swego ducha, a nie uwolnienia z materii i od cierpienia jak w drodze egoisty. Wynika to ze świadomości swojej własnej decyzji zejścia w materie , jak też celu i sensu zejścia i wzięcia odpowiedzialności za to i osiągnięcia z tego najwyższych możliwych korzyści.

Jedynie taka świadomość prowadzi do właściwie rozumianego prawdziwego rozwoju duchowego inaczej jest to raczej nauka korzystania z możliwości swej duszy podporządkowanej przeżyciu i zaspokajaniu pragnień , a dopiero potem poznawaniu mądrości i ew. transcendencji. Sam cel życia jest wtedy nie całkiem jasny , zwykle w jakimś stopniu przejęty od innych jak np. pogląd o ewolucji, o przyjemnościach podobnie decyzję zejścia uważana jest wtedy za swój błąd , upadek czy wypadek przy pracy. Prawdziwego rozwoju duchowego nie można łączyć z mieszczańskim strachem, marudzeniem i kompromisami , trzeba wybrać i iść na całość w pewności swej decyzji .

Droga wojownika opiera się na odwadze i nieustraszoności, która nie jest brakiem lęku, ale gotowością na spotkanie się z samym sobą , również ze swym smutkiem, strachem , to przekraczanie strachu i otwieranie na całą prawde o sobie , na stopniowym akceptowaniu swej materialności w sposób mądry , bez ulegania ego , bez poddawania się swej materialności , bez spryciarkiego wygodnictwa. Droga wojownika ambitnie , samodzielnie szukającego sensu życia i samorealizacji to niesamowita ciągła przygoda i od-

krywanie wciąż coś nowego o życiu , ludziach , o sobie , o Bogu i wszechświecie.

Natomiast spryciarskie unikanie konfrontacji z przykrymi stronami życia zadowolonego ze swojej przebiegłości egoisty jak każde działanie oparte na strachu okupowane jest sporą ceną, stratą jakości życia i relacji z innymi , odkrywane dopiero po fakcie. Życie jest genialnie urządzone, bo liczy się na każdym kroku odwaga, a każde tchórzostwo słono kosztuje. Życie każdy krok genialnie weryfikuje i to co naprawdę cenne zawsze zawdzięcza się sobie , swej odwadze. Prawda zawsze się obroni , a za prawdziwym sukcesem stoi autentyczna odwaga wolna od mieszczańskich asekuracji. Wojownik to rozumie i nigdy nie cofa się przed prawdą, zdarzeniami życia w jego pełni, z niczego nie rezygnuje z samego asekuracyjnego strachu czy kompromisu.

Droga wojownika wynika więc ze świadomości celu i sensu tego życia materialnego opartego na walce światła z ciemnością i sensu samodzielnego wygrania tego życia zgodnie z zasadami prawości poprzez samostworzenie się na obraz boski. Droga wojownika rozpoczyna się po osiągnięciu dojrzałości duchowej to jest świadomości wolności od innych , celu i sensu życia , istnienia zaślepienia ego, wolności umysłu oraz wolności ducha i opieraniu się na sobie.

Dojrzałośc duchową można osiągnąć poprzez medytacje , ale z czystymi, szczytnymi intencjami poznania samemu, wszystkiego : Boga , siebie , celu życia , swej natury itd. Tylko samodzielne odkrycie przez wgląd daje wolność , a więc dojrzałość duchową czyli prawdziwą duchowość , a nie zabawę w odkrywanie w medytacji nowych przyjemności, samych atrakcji jak w ziemskiej drodze. Bycie wojownikiem to wiara w siłę i potęgę swego ducha i innych oraz udowadnianie tego swoim postępowaniem . Natomiast bycie egoistą to wiara , że każdy ma mentalność sprzedajnej prostytutki i że każdego można kupić.

"Czasem potrzeba odrobiny szleństwa, by postawić kolejny krok. Wojownik korzysta z tej odrobiny szaleństwa, bowiem ani na wojnie, ani w miłości nie sposób wszystkiego przewidzeć "

A teraz jeśli chcesz pomyśl :

Czy napewno wiesz już czego chcesz, o co grasz i o co naprawdę warto grać ?
Czy napewno znasz już jakie są najwyższe stawki i czy warto o nie grać ?
Czy napewno nie będziesz żałował swoich kompromisów ?
Czy napewno wiesz czego naprawde chcesz ?

Spokojnie , jeśli będziesz miał szczere pragnienie i odwagę , napewno się dowiesz !

" Imagine , is no hell , is easy if you try ..."

Kopiowanie tekstów, obrazów i wszelakiej twórczości użytkowników portalu bez ich zgody jest stanowczo zabronione. (Ustawa o prawie autorskim i prawach pokrewnych, Dz.U. 1994 nr 24 poz. 83 z dnia 4 lutego 1994r.).

atrix, dodano 07.04.2014 13:31

Dokument został wygenerowany przez www.portal-pisarski.pl.